

ler paa den Forudsætning, at der er tiltagende Raahed i Befolkningen, og at denne Raahed giver sig Udslag i Overfald paa fredelige Personer og i Volds handlinger af forskellig Slags. Der er dertil at bemærke, at den højtærede Justitsminister ikke har ledsaget dette Forslag med et eneste Bevis for, en eneste Begrundelse af, at den Forudsætning, under hvilken Forslaget er forelagt, er rigtig. Under det andet Tings Behandling af denne Sag er der heller ikke fremkommet nogen som helst Begrundelse af eller Bevis for, at Raaheden er tiltagende, og at der er en Vækst i Volds handlinger her i Landet eller her i Byen. Det er tværtimod saaledes, at det ærede Medlem af Landstinget, der talte paa mit Partis Begne, under Sagens Behandling i det andet Ting førte Bevis for, at Overfald i Stedet for at være i Tiltagende var i Aftagende. Han har ud af Politiets egne officielle Tal godtgjort, at de Forseelser og Forbrydelser, som dette Lovforslag vil ramme, ere nedadgaende i Tal, og at der i Stedet for, som det her er forudsat, at der skulde være en tiltagende Raahed i Befolkningen, tværtimod er en aftagende Raahed, at Sæderne mildnes og Moraliteten er i Stigen. Disse Oplysninger skal jeg ikke trætte det høje Ting med at fremsætte her; de ere let tilgængelige i Rigsdagstidenden, og de ærede Medlemmer, der ville erkynlige sig om disse Forhold, ville selv let kunne skaffe sig Kundskab derom. Derfor skal jeg i al Almindelighed kun tillade mig at udtale, at det er godtgjort, at de Forbrydelser og Forseelser, Gadeorden, Vold osv., som dette Lovforslag tænker paa, fordele sig saaledes paa Tidsrummet 1885—95, at Aaret 1895 staar med 97 færre Sager i den offentlige Politiret end 1885, og med 47 færre Personer dømt end i 1885. Det er en Forringelse af 28,6 pCt. af Antallet af de dømte Personer. Antallet af de for Gadeorden tiltalte Personer er i samme Tidsrum sunket med 225 og Antallet af Personer, der have faaet Tilhold ved den offentlige Politiret, med 69. De ville se en Nedgang over hele Linien, og denne Nedgang er saa meget mere betegnende og saa meget glædeligere, som Befolkningen i Kjøbenhavn i det omhandlede Tidsrum er steget ikke saa lidt i Tal. Naar der i disse Forseelser viser sig at være en Nedgang i Tal foruden en rent procentvis Nedgang, synes jeg, at der herved er ført et godt Bevis for, at man gaar ud fra en fejl Forudsætning, naar man vil lovgive paa Basis af en tiltagende Raahed. En saadan er heldigvis ikke til Stede. Og dette er saa meget glædeligere, som der i Retning af Selvtægt,

Trods mod. Loven osv, fra oven ikke er givet et for godt Eksempel netop i disse Aar; det er alligevel notorisk, at Raaheden til Trods for det mindre gode Eksempel fra oven er i Aftagende og ikke i Tiltagende. Forslaget hviler altsaa paa en Forudsætning, som slet ikke er til Stede, og det viser sig altsaa, at den Straffelov, vi have, har virket efter de Forudsætninger, som man i sin Tid stillede til den, har virket saaledes, at Befolkningens Moralitet er højnet. Jeg skal indrømme, at ogsaa andre Ting have grebet ind, men Straffeloven selv har vist en heldig Virkning, de Straffeparagraffer, vi have om disse Forhold, have vist gode Resultater. Det vilde da være meget betænkeligt, om man vilde kaste sig ind i noget nyt og usikkert og gennemføre Straffeparagraffer, om hvis Resultat man selvølgelig paa Forhaand ikke kan have nogen Erfaring, men som vistnok vilde vise sig skadelige og forværrer Tilstanden i Stedet for at forbedre den. Det eneste, man har paabe-raaet sig som Støtte for Lovforslaget, er Pressen. Man har sagt, at der i Bladene har været omtalt hyppige Vølloverfald, hyppige Voldtægtshandlinger, og henvist til disse Artikler i Pressen som Bevis for, at Raaheden var i Tiltagende. Jeg er jo selv Journalist, og skal dertil sige, at det er meget smigrende for min Stand og for mig, at den høje Regering lægger saa stærk Vægt paa, hvad der fremkommer i Pressen. Den høje Regering siger: Vi have ikke selv Erfaringer i denne Retning, heller ikke have vore Embedsmænd, Politidirektøren eller Departementscheferne kunnet konstatere nogen Raahed, men vi læse i Bladene, at der er en saadan Raahed, og derfor lovgive vi paa dette Grundlag; vi anse Pressen for en god Autoritet, som vi kunne tage Hensyn til, og paa hvis Udsagn vi kunne lave ny Straffeparagraffer. Det er meget smigrende, men jeg tror ikke, det er rigtigt. Jeg er snarest tilbøjelig til at tro, at den højtærede Justitsminister eller i alt Fald Kredse, der staa den højtærede Justitsminister nær, selv have brugt Pressen for at skabe Stemning for det Lovforslag, der paatænkes forelagt. Jeg kan tænke mig den Mulighed, at visse Kredse, der ere interesserede i en Skærpelse af Straffeloven, paa Forhaand have søgt at skabe en Stemning, de kunde benytte, og nu vise her til denne Stemning, der udgives for at være offentlig Mening, men kun er Udtrykt for et Ønske hos denne snævre Kreds. Det er en underlig Svilmølle, hvis dette er Tilfældet, og hvis dette er Tilfældet, vil det yderligere bekræfte, hvad jeg paastod, at Lovforslaget